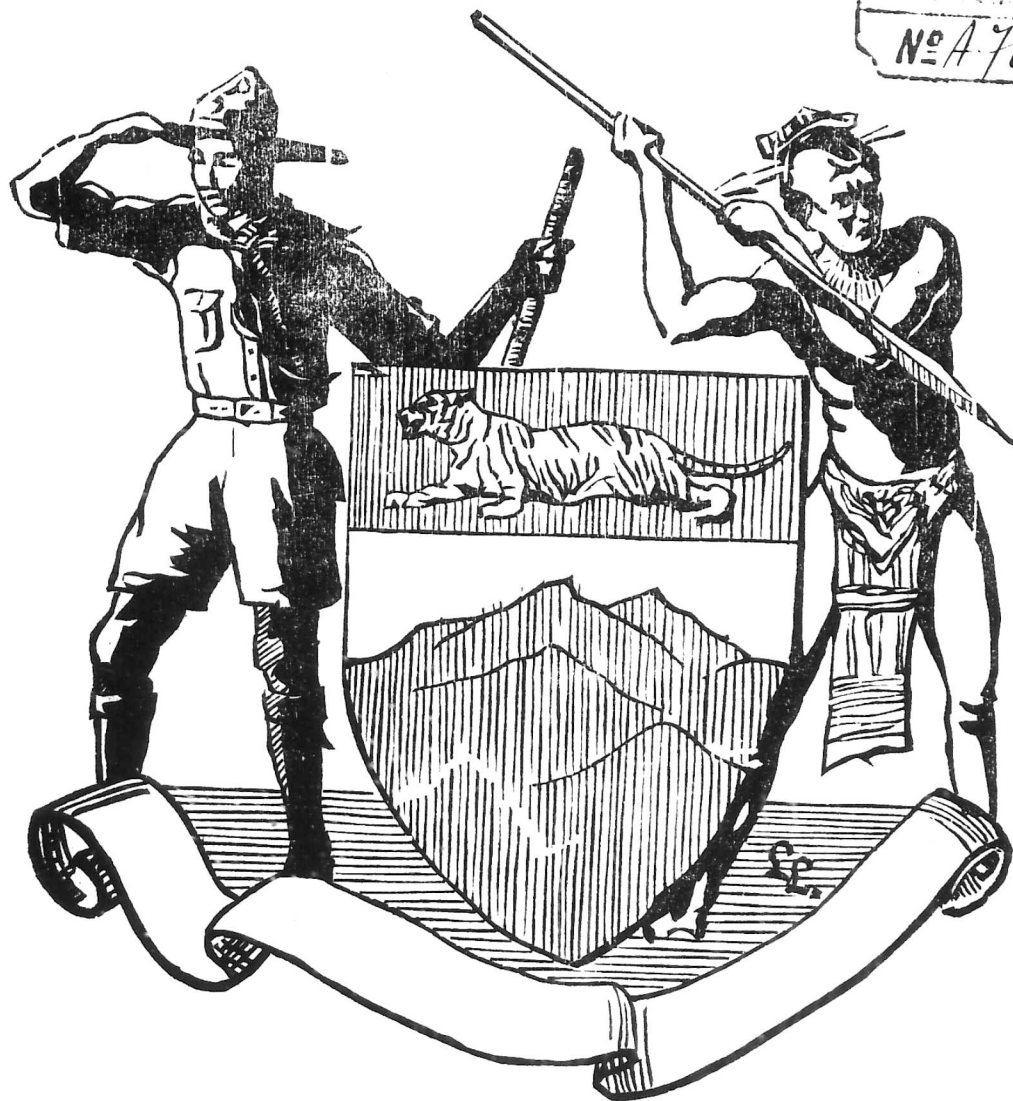

thăng-tiên

DEPT LEGAL
INDOCHINE
N^o A 7614

1re DALAT

BÁO HƯƠNG-BẠO MỖI THANG HAI KỲ

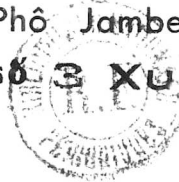
Nhà bao: 55, Phố Jambert - Hanoi

Năm 2. số 19

Mỗi số 3 XU

5 Août 1936

85011865

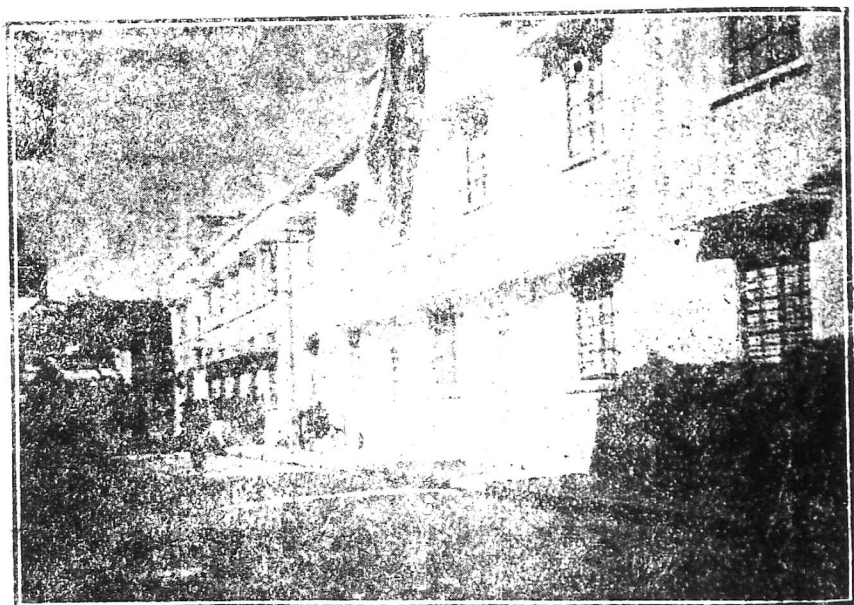

THĂNG-LONG

HỌC HIỆU

RUE BOURRET - HANOI

Sáng lập năm 1920

TRƯỞNG TỰ THỰC TỌ NHẬT VÀ
VỮNG BẾN NHẬT Ở ĐÔNG DƯƠNG

CÓ ĐỦ CÁC BAN TÚ-TÀI, CAO-ĐẲNG
TIÊU-HỌC, TIÊU-HỌC VÀ SƠ-HỌC

*Muốn biết thể lệ nhà trường xin gửi thư hoặc đến hỏi
tại phòng Thư - ký trường Thăng - Long - Hanoi.*

Rhinocéros Đại-La

TRẠI ĐÀ-LẠT

Từ 3 đến 13 Aoút, 50 vị huynh trưởng Đông Dương cắm trại lần thứ nhất ở Đà-Lạt.

Đoàn Đà-Lạt đệ nhất ra đời, chúng tôi gửi vào bao nhiêu điều mong ước.

Chúng tôi mong ước ở Đà-Lạt, cũng như ở Cappy, cũng như ở Chamarande, ở Gilwell sẽ có một « tinh thần » cũng như « tinh thần Cappy » « tinh thần Chamarande, Gilwell » vậy. Các vị huynh-trưởng tới Đà-Lạt cùng nhau tập luyện, học lẫn nhau, khó nhọc bao nhiêu, anh em Hướng-Dạo năm xứ đất Đông-dương này được nhờ bấy nhiêu đó. Các anh cùng nhau suy xét cái chân lý Hướng-dạo, khiến cho lúc về, tuy đi năm ngã khác nhau, mà vẫn một lối, một phép tắc, một lòng âu yếm nhau.

Chúng tôi mong trại Đà-Lạt sẽ là cái trại sáng sủa, chỗ ao ước của khắp cả các anh em lớn và sắp lớn, ao ước rồi sẽ đến, để cho cơ nghiệp Hướng-dạo đất này nhờ số đoàn-trưởng tăng lên mà phát đạt mãi mãi.

Chúng tôi mong ước lắm lắm.

Chúng tôi gửi lời thân yêu chào tất cả các anh trong đoàn Đà-Lạt đệ nhất.

THĂNG - TIẾN

MOWGLI

Dối với các em sói con, tôi không cần phải giới thiệu: chỉ nói cái tên ấy lên các em đã nghĩ ngay đến bao nhiêu truyện lý thú của anh nhái « con người » ấy rồi. Nhưng còn không biết bao nhiêu là em khác không là Sói con mà cũng đọc trang này, sự giới thiệu một nhân vật trong phạm vi của trò chơi « Sói con » lại càng cần lắm.

Mowgli đóng một vai chính trong cảnh hoạt động của những oài cầm thú ở chốn rừng sâu. Mowgli là một cậu bé con lạc trong rừng từ bé, được một mẹ sói nuôi nấng và được sống trong cảnh đời của cả một bộ sói can đảm và vui vẻ.

Theo luật rừng, học cách săn, Mowgli nhón lên lấy tri người sai muôn vật, dùng hai bàn tay và sức mình để sống sung sướng trong xã hội rất mực công bằng của các loài thú.

Những chuyện chính của Mowgli, Rudyard - Kipling đã kể cả rồi, ông quên không thêm vào đây những mẩu chuyện nhỏ nhặt mà chính tôi — anh Sám — đã được mục kích trong những buổi săn bên cạnh Mowgli.

Hày giờ quanh hòn đá hội-đồng, những đêm trăng sáng, lại đây Sói con, Sám kể cho nghe những mẩu đời đã qua của anh Nhái « con người » ấy.

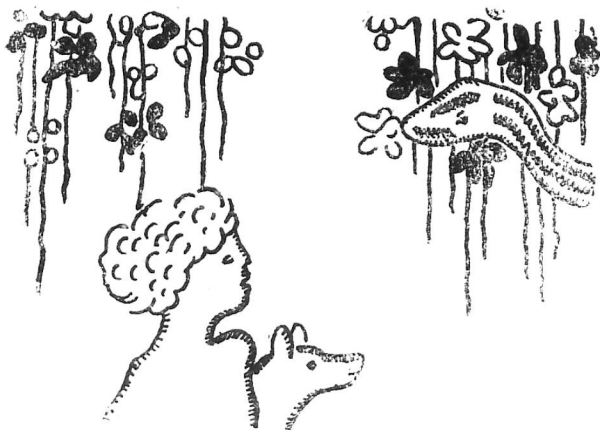
Một buổi chiều nóng bức, mặt trời còn điểm vàng trên ngọn cây, tôi thức dậy nhìn không thấy Mowgli đâu cả. Ngáp dài một cái, tôi dún mình xuống đồi. Trời không một làn gió. Mấy tảng cây yên lặng nặng trĩu những khóm lá trắng đầy cát bụi. Đến chỗ phiến đá Mowgli vẫn hay nằm bóng mát ở dưới hàng si, tôi cũng chẳng thấy bóng ai. Nhưng xa xa, về phía đầm lau, phảng phất như có tiếng nước bị bõm. Tôi chạy

vội về phương ấy, chân bắt tung những cát sỏi trên con đường mấp mô.

Mowgli ở đây thật.

Bám vào một giây leo lơ lửng trên mặt đầm, Mowgli đang đánh đu, tiếng giây kịt kịt làm tăng thêm vẻ tịch mịch của cánh rừng hoang. Mỗi lần giây gần mặt nước, anh « con người » ấy lại thả lia chân xuống rồi tung lên một làn nước trắng, bỗng bênh đi rạt vào bờ.

— Sám, mau xuống đây tắm !

Trong lúc vội vàng nhẩy xuống nước, tôi không để ý thì Mowgli đã buông giây văng mình xuống đầm gần tới bờ bên kia, rồi biến mất. Tôi bơi lại toan lặn xuống tìm, bỗng thấy đuôi như có ai kéo mạnh. Ngánh lại tôi đã thấy Mowgli nhô đầu lên, nhoẻn miệng cười tay

vuốt làn tóc cho nước khỏi chảy xuống mặt.

— Thi bơi nào !

Tôi cũng biết trước rằng bơi chẳng kịp Mowgli vì anh « nhái » ấy thật đúng với tên mẹ tôi đã đặt cho. Anh sống ở dưới nước cũng như ở trên cạn ; tôi đã có lần được xem anh bơi ngược sông Wanigunga đến mấy dặm đường. Nhưng cũng là cách tập vui cho răn xương thịt trước buổi sấm đêm, tôi không đợi đề Mowgli ra hiệu, vội dún mình, ngậm hơi bơi lấy bờ đề. Được một quãng lạ không thấy có tiếng động nước bên mình, tôi ngánh lại vẫn còn thấy Mowgli đứng nguyên chỗ cũ đương cười như nắc nẻ. Tôi chưa hết ngạc nhiên đã thấy một đám nước sủi trắng lên đi thẳng về phía tôi. Không kịp đỡ mình tôi đã bị Mowgli đề lên chìm xuống nước. Hoảng vía ôi lấy hết sức cố nhoi lên, sủa được một tiếng thì lạ thay ở xa xa có một tiếng hoẵng non đáp lại như một tiếng âm vang. Ít khi có một mồi ngon như thế, tôi kéo Mowgli vào bờ. Nhưng anh còn lưỡng lự lắng tai nghe : lần này tiếng hoẵng rõ ràng hơn, gần mà lại như ở trong đám lá cây trước mặt

Mowgli ngược mắt nhìn về phía ấy. Bỗng một loạt hạt dẻ dại ở trên không rơi xuống, vào cả đầu tôi và Mowgli, rồi lăn tã rơi xuống nước. Một dịp cười khanh khách tiếp theo ngay giữa những tiếng lá sột soạt. Một cành cây mới bẻ liệng xuống ngay bên cạnh Mowgli. Anh đề tôi ở dưới nước, vung bơi vào bờ, leo nhanh như vượn lên một cái cây gần đấy và chỉ nháy mắt đã biến trong đám cây xanh. Theo tiếng soạt đều rất mau và một tiếng rít sợ hãi, lá tôi tấp rơi lả tả xuống đất.

Tôi vừa lên đến bờ thì Mowgli cũng vừa ở một cành cây nhẹ nhàng nhảy xuống bên cạnh tôi, điềm nhiên nói :

— Chấp chi cái giống khi ấy.

Rồi hai chúng tôi thủng thỉnh theo đường đồi về hang. Được chừng dăm chục bước, về phía trước mặt trong đám lá rậm bỗng nghe thấy những tiếng sột soạt rất dữ dội như có hai con vật đuổi nhau trên cành cây. Vụt một cái, một con khỉ nhảy xuống dun lấy bầy nấp ngay sau Mowgli, ngược mắt như van lơn che chở hộ. Ngay lúc ấy, một cái đầu rắn cũng vừa như cái tên trong khóm lá xanh đâm thẳng ra.

Mowgli vội chắn ngang đường nói :

— Chúng ta cùng một máu với nhau, anh và tôi.

Nghe thấy « câu chú » nơi rừng xanh ấy, rắn lùi lại vươn cao đầu lên nhìn, thong thả nói :

— Chèo Mowgli, Từ ngày ở trong lều « Hang Lạnh » bây giờ mới lại gặp nhau, Mowgli vẫn mạnh chứ ?

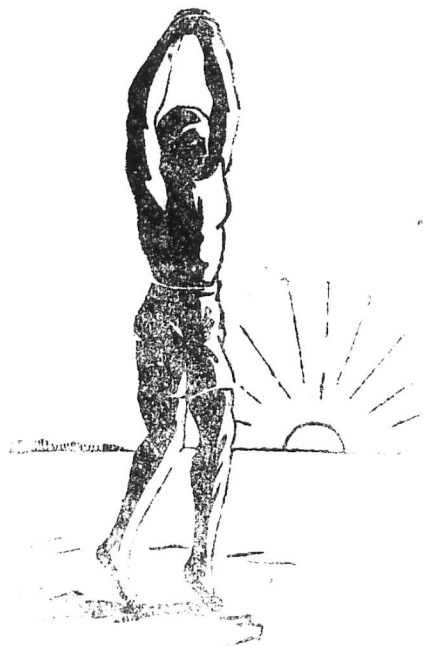
— Cảm ơn anh. Hoẵng non ngoài 50 thước tôi bắt trong nháy mắt. Nhưng câu chuyện cần hơn là anh tha cho quân nhãi nhép hèn nhát này.

Mowgli vừa nói vừa chỉ vào chú khỉ mặt tái xanh đứng đứng dun đằng sau lưng. Trông cái dáng điệu khúm núm lo sợ của hắn, Mowgli lại nghĩ đến cách tình quái ngộ nghịch hắn vừa đùa mình và Sám một lúc trước mà buồn cười.

Anh không biết, quân ranh ấy là một con họ không đáng sống một tí nào. Nó đùa nghịch người ta một cách oái oăm lắm. Con tôi suýt chết vì hòn đá nó lăn vào trong lều « Hang Lạnh » đấy. Để nó lại chỉ là thêm cái dơ dác cho rừng này mà thôi !

— Đã đành vậy, nhưng hòn máu hôi kia không đáng làm bạn mồm anh. Ta còn có nhiều mồi ngon hơn, Mowgli xin biến anh một bữa.

SỨC KHỎE CẦN!

Quần hở gối, mũ rộng vành, gậy bị sắt vác vai, bị nặng đè chũu trên lưng, một « chân mềm » vui vẻ theo đoàn đi cắm trại một buổi, hai buổi, rồi hằng không đến nữa.

Anh đội trưởng đến hỏi, nhận được câu trả lời:

« Em nó yếu lắm, không thể theo các anh được »

Hướng Đạo đối với số đông phụ-huynh còn là cách huấn luyện nhọc-nhẫn của quân lính:

Một ngày chủ nhật, sau lúc vui chơi với anh em, anh có đem cái tươi tỉnh, nhanh nhẹn, hằng hai ở trại về nhà đâu! Trông mặt anh, nhìn giáng anh ai cũng thấy anh nhọc mệt, lử thừ. Dù anh có cãi hay cho Hướng Đạo, ai còn tin được nữa. Vì không mệt — lử người đi, cũng có khi — làm sao được! Anh đã đem ra hoạt động luôn trong 10 giờ đồng hồ (có khi hơn nữa) cái sắc thịt đã bị đấm hăm 6 ngày trong những gian phòng chật hẹp, khó thở. Anh đã nhầm tưởng rằng những buổi cắm trại cách quãng ấy đủ cho anh cái thân thể vạm vỡ rồi.

Không đâu! Những buổi vui chơi ấy chỉ làm mệt anh, nếu anh không mỗi ngày tập thể thao một lần, nếu anh không tắm rửa luôn và chăm lo đến các cách ăn uống.

Một người Hướng Đạo sáng dạ không quên tập thể thao, rửa mặt và đánh răng cũng như không quên việc thiện hàng ngày.

ĐIỀU - HẬU

Nói xong Mowgli quay lại, sắc cổ khỉ cho đứng thẳng lên nhìn vào bộ mặt sắc tái kia nói:

— Thôi cut! Nhưng liệu hồn không có bạn mất sắc!

Được lời, khỉ nhanh như cắt leo lên cây, và trước khi lẩn vào đám cành lá rườm rà, còn đứng lại nhìn chúng tôi mà nhăn mặt một cái.

SÓI SÂM

TINH THẦN ĐOÀN

Em Sĩ.

Cuộc họp bạn qua đã nửa tháng rồi mà hình như em òn buồn lắm thì phải.

Phải, anh cũng biết rằng trong những kỳ thi hôm họp bạn ấy, đoàn em đã kém quá: cả hai đội không đội nào được đọc đến tên cả. Anh lại biết rằng trong cuộc lửa trại đoàn em cũng không có trò vui nào cả. Hết đoàn nọ đến đoàn kia, đoàn nào cũng đem hết tài năng ra làm cho cuộc lửa trại thêm vui vẻ. Chỉ riêng đoàn em là các đoàn sinh cứ ngồi yên từ đầu đến cuối. Kể như thế cũng đáng buồn thật.

Anh không trách em, nhưng giá cái buồn ấy là cái buồn hăng-hái, mạnh mẽ thì qui hơn.

Anh trông thấy giáng điệu của em trước những đoàn-sinh đoàn Tự Đức, anh thương hại quá, việc gì em phải tránh lần như thế. Anh không khuyên em chơ-cháo vì chơ-cháo là điện-bó của người không biết liêm - sỉ. Nhưng em có thể vẫn tự nhiên làm công việc của em kia mà. Em nên biết thẹn nhưng thẹn để rồi cố làm cho bằng người chứ không phải thẹn để rồi chán nản, tự mình khinh mình.

Em thấy đoàn em kém, em buồn. Nhưng nếu em chỉ buồn không thôi thì cái buồn của em không có ích lợi gì cả. Đoàn em sẽ cứ kém mãi mãi.

Đoàn em tự nó, nó có sức mạnh gì đâu. Nó nhờ ở đoàn sinh cả. Đoàn-sinh cố làm cho nó mạnh thì nó mới mạnh được chứ, chắc em muốn hỏi anh nhưng làm thế nào cho đoàn mạnh?

Thì tấm gương sáng là đoàn Tự Đức đấy.

Đoàn Tự Đức sở dĩ mạnh vì nhờ ở Đoàn-Sinh có tinh thần, đoàn mạnh. Ai cũng hết sức săn-sóc đoàn mình. Nếu em chưa quên thì đoàn Tự Đức cũng đã có phen lung lay rồi đấy, lung-lay hơn đoàn của em bây giờ nhiều. Cả đoàn chỉ còn có sáu đoàn sinh. Thế mà rồi nhờ ở tinh thần đoàn mạnh, đoàn lên được cái địa vị vẻ-vang bây giờ đấy.

Nhưng thôi, thư cũng đã hơi dài rồi. Anh kết luận: Nếu em muốn cho đoàn em được vui vẻ, mạnh mẽ thì em phải có tinh thần đoàn mạnh - mẽ. Tinh - thần đoàn yếu ớt thì đoàn phải chết, không chết cũng không ra gì.

B. T. T. E.

CÒ YÊN LẶNG

CÂY CỐI VỚI CẤP CỨU

ÔNG NĂM: Anh bảo hoa, lá, quả, hạt, vỏ, rễ, gỗ, dứa, dùng làm thuốc. Tôi tưởng chỉ có lá là làm thuốc thôi chứ.

ĐỘI TRƯỞNG: Anh không tin, tôi kể thí dụ cho anh nghe nhé: hoa hồng bạch chữa ho, lá dứa dịt vết thương, quả cà độc dược đồ nhọt, hạt nhãn chữa bỏng, vỏ táo chữa đau răng, rễ lựu chữa sán, gỗ già hương làm long não, dứa ruối chữa nhức đầu, củ gừng chữa đau bụng, lông cu-ly cầm máu ..

ÔNG BA: Thôi thôi! Khiếp, anh cứ kể mãi thì đến tối chưa hết. Nhưng mà những thuốc ấy cồng-hủ lắm rồi. Ngày nay đã có thuốc tây, chế theo khoa học, sạch sẽ và chắc chắn...

Đ. T. Anh nói thế nhằm to. Chính Tây cũng còn dùng các thứ thuốc hoa lá, như hoa bourrache giải cảm, ra mồ hôi; hoa và rễ guimauve chữa ho, lá bouillon-blanc dịt cầm máu, v. v. kể cho hết được cũng nhược. Vả chẳng những thứ thuốc của các nhà bào chế Tây cũng nhiều thứ lấy ở cây ra đấy chứ. Ta chớ có khinh miệt những thứ của mình mà chỉ chuộng thứ của người thôi. Những thứ thuốc Nam cồng thật, nhưng càng cồng càng hay vì đã có kinh nghiệm lâu đời rồi. Ta sống ở rừng núi, đồng ruộng, ta cần phải biết dùng cây cối trong những công việc cấp cứu của ta, chứ để mỗi chốc đi mời được đợc tờ hay là vác cả một cửa hàng bào chế đi theo ư? Thí dụ bây giờ anh Năm bị ong đốt thì các anh làm thế nào?

ÔNG BA (nói đùa): Thì ta đốt trả lại! Ta cũng là Ong kia mà!

PHÓ ĐỘI (nói một hơi ra vẻ thạo): Nặn ngòi ra rồi lấy nước pha dấm hay là pha nước đá quí mà rửa hay là lấy cái đinh ghim chấm một giọt nước đá quí dí vào là khỏi.

Đ. T.: Giỏi lắm! Thế nhưng ngộ ở nhà quê mà anh không mang ammoniaque về thì sao?

P. Đ... ?? ...

Đ. T. Thế thì nặn ngòi rồi rửa bằng nước muối. Nhưng không bằng lấy một nắm lá phèn đen nhai, nuốt nước, còn bã thì luyện với vôi mà rít là khỏi liền.

ÔNG BA; Thế ngộ không có lá phèn đen.

Đ. T. Lá phèn đen ở bờ ở bụi đâu chả có. Nhưng nếu không có thì bôi vôi không cũng đợc. Chẳng có thì cử hành sống

Năm thứ 000.002

Số..... 19

Tòa tổng . lý :

Tòa nhà học giới
phố Giam-Be Hanoi

THỂ

GIỜ SĨ CÚT

Mỗi năm 360\$00
biểu không độc-
giả Thăng - Tiến
Telephone
000.000

BÁO THÔNG TIN HƯNG - ĐẠO CÁ HOÀN - CẦU
Ra hàng mỗi tháng chỉ nghĩ 28 hay 29 ngày thôi.
3.000.000 phóng viên và trợ bút

XÃ THUYẾT

Nghị lực

Ở đời chả ai là giậy được
mình có nghị lực. Chỉ có mình
là làm được cho mình có nghị
lực thôi

Si-Cút

TIN NHÀ

Pháp

Báo Le Chef, kỳ Juin 1936, có bài
diễn văn của cụ Vioux Castor, nói H.
Đ. ở Nam-kỳ và Bắc-kỳ khá lắm.
Cụ nhằm một chỗ là người khó nhọc
ở trại Thái-Bình cụ bảo là HỒ-Sứ.
nhằm, vì những người đã hết lòng
hết sức tỏ chức nên trại ấy là các
anh Ngựa dò Phạm-văn-Nam, các
anh đoàn-trưởng và đoàn-sinh bên
bờ sông Bô.

Đalat

Trại Đà Lạt đã họp. Mồng 1 tháng
Aout do ba nơi, hơn 50 vị đoàn-
Trưởng đến. Saigon thì 18 anh vừa
Đường-Thế vừa Nam-kỳ. Huế cũng
18 anh vừa Ai Lao vừa Trung-kỳ.
Còn Hanoi thì có 10 anh, ngang đường
chiếc tàu lại nhất được một anh ở
Phủ-Lý, 3 anh ở Nam-Thái, 1 anh ở
Thanh-Hóa và một anh đội sấn bên
sông Hương. Trên cao nguyên vài
ngầu (bước) phóng làm con mắt ra bề
Đông, anh em chơi chác thú, lắm.

Thề-giới-sĩ-cút đã đánh q-tô nhà
(mượn) cho ba phái-viên vào trước
quan sát khi trại còn vắng. Thăng
Tiến lại có chuyện lâu riêng (anh
em nhà cũ) để theo các anh từ
Bắc vào mà lấy tin giọc đường.
Anh em chờ xem số tới nhé.

Đi Mỹ

Anh Henri Frossard, tay giỏi chuyên
môn và thạo nhất của H. Đ. Pháp,
đã được H. Đ. Mỹ mời sang chơi
hai tháng ở trại. Anh đã lên tàu
ngày 24 Juin

Lạng - Sơn

Cảm ơn

Đoàn Hưng-Vương chúng tôi xin có
lời trân trọng cảm ơn Quan Chánh sứ,
Lang-sơn, Quan Bộ-Chánh, quan hai
Crowel, quan đốc học Hospital, quan
châu Cao-lộc, các ông Ernest, Nguyễn
hiên Thơ, Nguyễn tiến Nguyễn, Nguyễn
đức Giát, Nguyễn văn Viên và tất cả
anh em Hưng-đạo Lạng-sơn đã ân
cần săn sóc đến anh em chúng tôi
trong khi chúng tôi cảm trại tại qui-
linh từ 5 đến 13 Juillet.

Trưởng đoàn Hưng Vương

NGUYỄN XUÂN ĐÀO

Thái Bình

có trại ở gần Đồng Châu, không xa
bề mấy tí

Phủ Lý

Nghe nói Hà Nam sắp có đoàn sói
con, đoàn trưởng sẽ là ông giáo Lưu.
một nhà giáo có tiếng.

Hoàn H. Đ. Lê Hoàn vẫn tuần tự
tên bằng lối lập lờng đội.

Anh em làm việc có phương pháp
như vậy chặc sao cũng có kết quả
giáo dục rất tốt.

Nhanh trí

Anh phó đội G. L., đội Aigles của
đoàn Senouire ở Chavaniac đang cùng
anh em cùng lớp đi chơi. Bỗng 1
cậu bé thấy con rắn độc liềm can
đảm đánh chết, nhưng cậu bị nó
cắn một vết. Anh G. L., lập tức rút
khăn buộc nút cho nó không vào
máu rồi nút (vì mồm anh không có
chỗ nào sứt sỡ) vết thương cho bạn
bạn khiêng người bị nạn vào nhà
thương cấp cứu. Khi được ông y-sĩ
Faure và hai trăm bạo khen ngợi
và hoan hô về việc nhanh trí và
dũng cảm của anh thì anh lấy làm
khó chịu lắm vì anh là người rất
nhũn nhặn.

Nhớ : Nếu trong mồm mình không
có vết thương nào để cho nọc có
thể chuyễn vào được thì mùt vết
rắn cắn không ngại gì mà lại cứu
nạn được cho người.

Số đoàn sinh E. D. F.

Năm nay ở Pháp có 10.000 đoàn sinh
Đặc Phi và các thuộc địa 3.500 đ. s.
Cứ 1.000 đ. s. thì có 110 đi làm, 860
còn đi học.

Trong 1.000 đ. s. thì 463 học trường
tiểu học. 92 học bực cao-đẳng tiểu
học, 394 học bực trung học, 42 học
chuyên môn. 9 học trường cao-đẳng.

Trong 1.000 đ. s. thì có 19 anh hạng
nhất, 272 hạng nhì, 436 thi sinh và
274 tập sự.

Từ 1.000 sói con thì 149 có hai sao
278 có một sao, 292 giờ non, 280
tập sự.

Chúng ta nên nhớ rằng một đ. s.
thật thì phải vào hạng nhất và một
sói con trăm phần trăm ắt phải có
hai sao. Như vậy tình ra thì tất cả
mới có độ 200 đoàn sinh và dăm trăm
sói con thật ! ít quá ! ít quá ! ít quá !

Báo clairer de France

Vì cuộc cải cách vừa rồi nên đã
được 2.650 khán giả. Anh em nên
cố mua cho báo ấy được tăng tiến
lên.

Báo Thăng Tiến ta cũng được 1.200
độc-giả. Thế thì cũng khá đấy. Khốn
nỗi nổi độ 400 vị trả tiền, mà gần
hết năm rồi, vì thế nên lòng từng
đạo để

Ai thích vô tuyến điện

Mỗi chiều thứ tư từ 18 giờ rưỡi
(giờ Paris) nhà vô tuyến Radio-Paris,
trong « nửa giờ thanh-niên » có anh
em H. Đ. diễn thuyết, hát diễn kịch.

Paul Victor

Anh Paul-Victor đã lại lên đường
sông pha vùng bằng tuyết nữa rồi
Anh Henri L. hote cũng lại sắp sang
Phi-Châu nữa.

CÚ'U THƯ'O'NG

(THUỐC NAM KINH NGHIỆM)

1) Bị thương máu chảy ra mãi : lá gai (gai đan lưới, lá gai làm bánh gai) nhai nhỏ dịt vào chỗ máu ngay.

2) Ngã nặng quá, chết tức :

a) Lấy lá nhỏ nôi, cho tí muối vào, dĩa ra, vắt nước cho uống. Bã đem dịt vào chỗ đau sẽ khỏi.

b) Phép khác : lấy chùng một thìa cou (cueiller à café) nhựa cây sanh hòa với một chén rượu ta ngon, cho người bị thương uống thì hồi lại ngay.

3) Bị thương nhẹ chảy máu :

a) dịt thuốc lào.

b) dịt lông cu ly rất kiến hiệu.

c) dịt mạng nhện (được cái túi đựng trứng của con nhện thì hay nhất).

d) Lấy lá cỏ chỉ đỏ nhá nhỏ mà đắp.

đ) Lấy vôi bột để đã lâu, dĩa với lá hay là bột thanh-hao, mà đắp

e) Lấy lá thanh-gén, lá lốt, dĩa khoai sọ, ba vị dĩa nhỏ, đắp vào.

4) Bị thương nhẹ mà nát thịt :

a) Hạt nhãn phơi khô bỏ vỏ đen bên ngoài đi lấy nhân trắng ở trong, dĩa nhỏ, dĩa kỹ, rắc vào chỗ đau, khi khỏi không có sẹo.

b) Lấy hành sống và đường cát dĩa nhỏ dịt vào.

5) Bị thương nhẹ, không chảy máu :

a) Lá phèn đen Vô lấy nước uống - Còn bã thì nặn mà đắp chỗ bị thương

b) Lá thanh táo hay lá tía tô (tức là tử-tô) dĩa nát ra, hòa với nước giải trẻ con - Đun nóng cho uống. Bã thì nặn mà đắp vào chỗ bị thương.

P. V. XUNG

Cây cối với cấp cứu

(tiếp theo)

hay củ kiệu sống lấy mà sát vào chỗ bị đốt cũng khỏi. Lại thì du như ta bị chuột cắn thì ta lấy lá vải hay bột vải bỏ vào mồm nhai rồi đắp vào chỗ đau là sẽ khỏi. Anh em xem đó : lá củ, bột, các phần trong cây đều có ích hết cả. Ta nên học dần cho biết hết.

P. Đ. : Nào anh em, ăn xong, rửa dọn, nghỉ ngơi, rồi ta đi bắt đầu học cây.

P.V.X.

Bài hát của đội Trâu

(Điệu les gars de la Marine)

Complet

Đàn sinh ta lấy tiếng trâu,
Thì ta hết sức với nhau.
Làm cho khắp nơi biết tiếng
Rằng các trâu Vạn-Kiếp không lười
Ngày đêm ta nhớ xiêng năng
Dù ta có thấy khó khăn
Thì ta cố gắng hết sức
Mà tiến lên đừng cho ai cười
Lắm chân ta có xá chi
Hổ xâu ta dẫn bước đi
Đến khi bông lúa đã chín
Tim bóng đa ta ra ta ngồi

Refrain

Làm trâu rõ thật là xung xướng lắm thay
Năm nghỉ mát suốt cả một ngày.
Kìa non nước ấy thú vui nào tầy !
Này đây: Đồng cỏ còn xanh ngăn ngắt
Kìa : giòng suối trắng róc rách dưới cầu
Tươi tốt muôn màu
Chiều chiều mục đồng cùng cất tiếng ca
Vài bài hùng hồn, hăng hái, thiết tha
Làm trâu rõ thật là xung xướng lắm thay !
Nhiều công việc luôn chân luôn tay,
Đến khi làm xong tâm hồn vui thay
Anh em vui thay.

TRÀU GIÀ

Vạn - Kiếp

CÂU HỎI ?

Một con ruồi trong 6 tháng trời sinh sản ra bao nhiêu ?
Ai tìm ra cách chụp ảnh ?
Ai làm ra phong-vũ biểu ?
Tháp Báo-Thiên xưa ở đâu ?
Mộ bà Triệu-Âu ở chỗ nào ?
May bộ quần áo H. Đ. làm sao cho rẻ nhất và khá tốt ?
Ai làm ra địa bàn ?

ANH ẾCH ĐI TẮM

(Chuyện xảy ra trong đoàn Khao-sơn tháng Juin năm ngoái)

Ếch, một H. Đ. S., hạnh kiểm hoàn toàn. Đoàn Khao-sơn thật đã vẻ vang vì anh. Trong lớp, ai ai cũng quý mến anh.

Nhưng người ta, dù có trăm nết tốt cũng phải có một thói xấu, cho nên anh Ếch tôi, dù là H. Đ. S., cũng không thể rảnh được cái « luật » kia của Tạo hóa ; cho nên anh Ếch tôi, dù hoàn toàn đến đâu, cũng còn có một thói xấu còn con : hay lơ đễnh.

Ếch có nhũng 28 anh em, vừa trai vừa gái, ấy là không kể thằng cu Ớp, em út anh. Thấy mẹ anh phải chia « tua » mỗi người được tắm một ngày. Anh con thứ 29, cứ ngày thứ 29 mới được tắm.

Hôm nay là ngày 29 tháng Janvier. « Tua » anh đã đến. Anh chỉ mong được đi tắm song, còn đều họp « hội đồng si cút » với anh em, « vây » điều luật thứ 10.

Thì giờ tắm đã đến. Theo phép vệ sinh, trước khi tắm Ếch cử động cho máu chạy đều đã. Anh chạy loăng quăng hết nhà trên nhà dưới, leo thang gác 10 lần, chạy quanh bàn ăn hai mươi lần, làm « mouvement Bi Pi » 30 lần ... rồi mới đi tắm. Trước hết, Ếch gội đầu 3 lần bằng xà phòng thơm, rửa mặt, cọ gáy, kỹ cổ, hết sức cẩn thận cho nước da được trắng trẻo. Ra soi gương, anh chải đầu cho mượt, nặn mấy mụn trứng cá ở mặt, rồi lấy quần áo mà anh đã có ý vác hết sách vở để lên để cho rõ phẳng, rõ nếp. Rất « sẵn sàng » để đến 7 giờ tối anh đi họp hội đồng, anh trong dạ định mình chuyển này anh « thanh tra vệ sinh » đội anh chỉ có phục lẫn ra, đừng có bồng bềnh anh vào chỗ nào nữa. 7 giờ đúng, anh đồng dục bước vào đoàn quân. Quả nhiên, anh « thanh tra vệ sinh » lẫn ra thật, vì đầu, mặt, cổ, gáy anh sạch quá, duy có cái ngực vẫn còn « vân » lên. Thì ra anh Ếch tôi « lơ đễnh » thế nào chỉ gội đầu, quên không tắm nết. Ếch thất vọng, mà thất vọng nhất là chủ nhật tới, anh phải thi thể thao để lên H. Đ. hạng nhì, mà cái ngực « vân » của anh thì những « hai » tháng nữa mới đến « tua » được kỳ cọ, vì tháng sau, tháng Février, không có « tua » anh !

Yến nói róc
TRẦN - LÂM Thái-bình

DỘI CỦA TÔI

(Tiếp theo)

ÔM nay không biết các anh em đội tôi hóa điên hay sao, tôi thấy anh nào bước chân vào đội quán cũng mùa may quay cuồng, chân đánh dịp, mồm ề a... À phải rồi, bài hát đội phải chọn.

XUÂN : Chả phải kén chọn gì cả tôi xin anh em cứ giở quyển sách hát ra có sẵn mấy bài cho các đội ong, sói, hồ, v. v. ta cứ đem hát cũng đủ.

TRUNG : tôi xin bác lời anh Xuân. Bài hồ ấy là hồ thông thường, câu hát là câu hát cho hồ thông, ta dùng sao được. Nếu tám mươi năm đội hồ của khắp thế giới si cút đều hát bài ấy thì còn thú gì.

↳ Phải đó, phải đó.

CHÍNH : vậy anh nào đã đặt thành bài thì xin hát đề hội - đồng nghe.

Từ hát một bài theo điệu Madelon chỉ được vài cái vỗ tay nhạt. Bài của Trung theo điệu « De dờ dà-múa » cũng không ăn thua vì nhiều tiếng không đúng cung bậc.

Chính : tôi có một bài xin đọc thử ; lời như yết hậu ấy mà, cứ ba câu lại có một tiếng « hăm » to tướng.

Chính hát song anh em ưng cả.

Giờ đến việc làm sổ.

CHI THU

Từ, thủ-quỹ của đội, dứt quyển sổ ra : Xin anh em lo tính đến việc làm sổ dự-toán chi thu năm thứ nhất của chúng ta. Vấn đề này quan trọng lắm chớ có vừa đâu.

CHÍNH : tình hình bây giờ làm sao ?

Từ : Tôi đã lĩnh ở quỹ-đoàn số tiền trợ cấp 3 đồng bạc. Anh Trung được lên lớp, thầy anh ấy thưởng cho 3 đồng, anh ấy đưa cho đội một nửa. Anh Nghĩa cũng cho đội 1 đồng. 3 đồng, 1 đồng rưỡi, với 1 đồng, vị chi là 5 đồng rưỡi. Đó là bên thu.

Bên chi thì có : đóng sổ sách nai hao rưỡi, hai cuộn len làm tua vai một hào tám, giấy viết thư và phong bì hết hai hào nửa xu. Cộng là sáu hào ba xu nửa xu. Như vậy trong quỹ còn có 4\$86 rưỡi thôi.

XUÂN : giấy gì mà đắt gớm thế, đề tôi xin ba tôi lấy ở sở cho.

Chính giơ tay trở, sẽ nói : điều luật thứ 9

Phòng hội đồng im lặng như tờ.

Tôi hỏi : Thế từ giờ cho đến hết năm phải tiêu những món gì ?

Bàn bạc mãi rồi Tú mới viết xong bảng sau này :

SỔ DỰ CHI 1932

Sách vở đôi	5\$00
Giấy viết thư và sổ	0.60
Tua vai	0.18
Cờ đôi	0.70
Vôi quét tường và màu	0.03
Đồ làm thủ công	0.20
Trang hoàng đôi quán	0.95
Quỹ kin bảo trợ	3.00
Cộng là	<u>12\$46</u>

Chà, 12 đồng bốn hào sáu cơ à ? kiếm đâu được món tiền to ấy ? Thế mà không khoản nào đảm được có nguy không ?

Tú : Hay là giảm quỹ bảo trợ.

CHÍNH : Chả nên. Ta cần có món tiền đó để giúp ngấm anh em túng thiếu và làm việc thiện chứ. Đó là một món cần bậc nhất đấy. Nhưng mà vốn đã có 5 đồng rưỡi rồi ; vậy phải trừ độ 7 đồng nữa thôi.

Tú : Xin phải nhất định tiền đó cho đội đã.

Quyết định mỗi tháng mỗi người đóng cho đội sáu su. Như thế được mỗi năm 3\$60. Mà hệ cứ đầu tháng là đóng không phải tốn công thu.

Tú : còn thì ta mở một cuộc lạc nguyên trong chỗ quen thuộc.

Ầm ầm như sấm : Không. — Ời xin à ? — Chịu thôi. — Chớ, chớ !

TRUNG : tôi xin sau tháng anh em ta lại có một tuần lễ « nhịn » nhịn quà vật, nhịn chớp bóng, nhịn đi xe, nhịn tất cả những thứ vô ích hay không ích mảy. Tiền để dành bỏ vào quỹ đội. Như vậy hai tuần có lẽ được đến đồng bạc, hay hơn nữa.

Hội đồng hoan hô ưng thuận.

CHÍNH : Chúng ta phải làm các đồ nhỏ để bán ở Hội-chợ như đồ chơi, tranh kính, dao dục giấy, dĩa, bàn chải, chup đèn, khung ảnh, chổi, quạt, cặp sách, v.v. Đề hội đồng đội trưởng họp tôi sẽ bàn đề ngày hội đoàn mỗi đội có một gian hàng nhỏ nữa. ta thì nhac làm khéo mà bán, lãi chia đôi với đoàn. Được không ?

— Được lắm. . .

Tú : Anh có đi hội đồng thì nên bàn mở một cuộc sổ xố lấy đồ, cái ấy phát tài to đấy.

CHÍNH ; Phát tài to thì phát tài to. Nhưng hôm nọ có anh bạn bị anh đoàn-trưởng cho một hội : Đánh số tức là đánh bạc, chơi may rủi. Đánh bạc luật phép H. Đ. nghiêm cấm. Các hội làm là bất đắc dĩ. Đoàn thì không nên tí nào.

TRUNG : Chúng ta nên hái các thứ thuốc Nam bán lấy tiền và dùng được. Tôi lại có một ý không biết anh em có ưng không. Có biết bao nhiêu thứ bỏ phí mà ta có thể kiếm để dành rồi bán lấy tiền được : xu con rồng, bao trè cũ, mảnh chai, nút nhôm các chai rượu giấy vụn v v.

CHÍNH : Ý hay đấy. Chúng ta nên làm chiếc hòm, nhặt được cái gì bỏ vào đấy, sau sẽ đưa ra soạn rồi bán.

Anh Tư lại ký con viết :

SỔ DỰ THU 1932

Đoan trợ cấp	3\$00
A. Trung cho	1.50
A. Nghĩa cho	1.00
Tiền đóng	3.00
Hai tuần lễ « nhin »	1.50
Thủ công	6.00
Báo đồ cũ	1.00

Cộng là 17\$60

Từ : mười bảy đồng sáu hào, a a thừa được dăm đồng.

CHÍNH : Anh quên rằng đó mới là dự thu thôi ở ở đã là thực thu đâu. Nếu chúng ta không nhin, không đóng, không làm thủ công, không dành đồ cũ thì vỡ nợ chứ. Vậy tôi xin anh em đồng hô to cái « băng » này :

CHÍNH : Đề danh

Cả đội : Hết sức

Đóng tiền

Hết sức

Chăm lam

Hết sức

Hết sức

Hết sức, Hết sức, Hết sức

CHÍNH : Thế anh nào có việc gì bán về quỹ đội nữa không.

Từ : Quỹ đội thì cả nói, chờ tôi muốn hỏi anh làm sao quỹ đoàn lại chẳng trợ cấp cho ta nhiều nhiều một tí.

CHÍNH : Thế anh không biết đoàn còn phải trả dần món vay ở quỹ hội ư ? Đoàn còn phải mua nhà vải cho chúng ta ư ?

TRUNG : Tuần sau có họp hội đồng nữa không anh ?

CHÍNH : Còn một lần nữa. Chúng ta mới lập đội phải « mở hàng » làm một điều thiện to mới được. Các anh nghĩ xem nên làm việc gì đề lần sau bán. Song kỳ ấy thì cứ hai tháng mới lại có một kỳ hội-đồng. Còn hàng tuần chỉ có họp để học và chơi thôi.

HỒ CỎ NGHĨA

ỦY VIÊN MẮT TRÔM

II — KHÁM XÉT VÀ XÉT ĐOÁN

NỬA giờ sau Báo Khênh đưa các nhà chuyên trách về tới nơi. Cuộc điều tra bắt đầu ngay. Người đổ thuốc nổi hình lên cánh cửa và cửa tủ, người chụp hình các vết tay, người cù cùi xuống sàn gạch xem vết chân... Giờ lâu, khi cuộc khám xét đã gần xong, ông Chánh-Mật-thám, — vì là vụ trộm to nên ông cũng đến, — hỏi anh Báo - Khênh: « Ngoài nhời khai ở sở cầm, ông còn muốn nói thêm gì nữa không? »

— Không. Tôi không còn điều gì khai thêm nữa.

— Ông có nghi cho ai ở trong nhà không? Đây tớ, ông có bao nhiêu người?

— Tôi chỉ có một người vú già rất chung thành, ở với tôi đã 15 năm nay, và một tên bếp mới, do tên bếp cũ xin nghỉ đem lai thay. Nhưng vì kên công việc nhiều, tên này đã xin thôi, ra từ chưa hôm qua.

— Thế ông này là ai? Vừa nói vừa chỉ Cường

— Người nhà tôi đây.

Anh nói thế vì không muốn để Cường phải đòi hỏi lời thôi; và không biết tại sao, bất cứ lúc nào, công việc khó khăn đến đâu có Cường ở bên cạnh anh tự nhiên thấy chắc chắn một vài phần. Lúc ấy Cường ngả lưng trên ghế sích-đu, hai chân gác thẳng lên bàn, mắt nhắm chặt. Hơi thở đều-đều bảo cho ta biết rằng, giấc ngủ của anh rất say-sưa bình-tĩnh. Đây là giấc điện của anh sau những lúc soa tay đi lai để suy nghĩ. « Giấc ngủ lai hồn ». Anh vẫn thường gọi như thế. Bất cứ lúc nào khi đã chắc nắm được nút gậy của việc khó rồi là anh nằm dài ra ngủ.

Sau khi thu gọn các vật liêu, các nhà chuyên-trách đứng gậy ra về. Ra tới cổng, ông Chánh Mật-thám còn nói với một câu:

« Ông liêu ở nhà luôn để lúc nào cần hỏi đến cáo tiện. »

Báo Khênh thở dài. Vì như nhời viên mật-thám nói, từ nay cho tới ngày xa xăm, ngày tìm thấy kẻ lấy 800\$, công việc của anh sẽ bị trở ngại rất lớn. Anh vào buồng làm việc nghĩ miên man, ngồi thừ ở ghế không buồn gọi Cường gậy.

Một lúc lâu Cường vươn vai ngồi lên mỉm cười hỏi anh:

« Thế nào? Họ đi rồi chứ? »

Như người sực tỉnh cơn mơ, Báo-Khênh rất mình vội hỏi: « Ai? »

— Còn ai nữa? Anh mê đấy à? Nhưng mà thôi. Các nhà chuyên-trách có thấy thêm điều gì không?

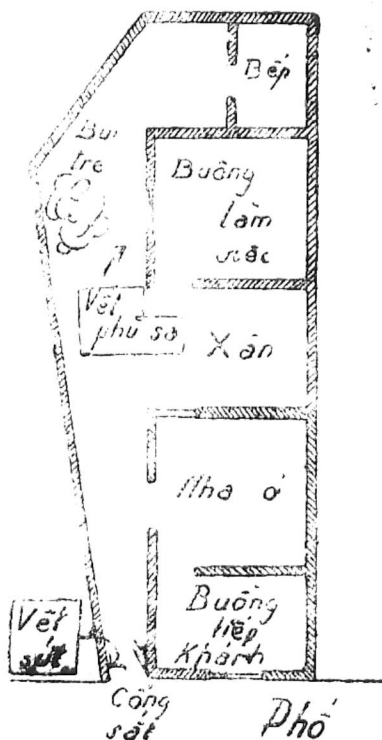
— Hình như chả được điều gì mới cả.

— Ô! Không thêm được điều gì! Lại nhĩ!

— Thế anh?

— Tôi ấy à, nhiều lắm.

Cường soa tay, tùm tùm cười rồi anh thản nhiên gõ nhip vào bàn, miệng thổi sáo bài Vui Hương đạo.

Báo Khềnh không th
hỏi dồn anh :

« Cờng ! Anh thấy những gì ? Nói đi
nói đi ! »

— Như tôi đã nói, nhiều lắm. Nhưng
kia anh đi đâu nữa mà còn sù sụ khoác
cái áo với cái khăn quàng. Cởi nó ra đã
cho rẽ chịu. Mà cần gì nhiều gió thế này,
yên tôi đóng cửa lại đã. »

Anh vội chạy ra đóng cửa rồi lại ném
mình vào ghế sịch-đu dung tít :

« Giờ xin lắng tai nghe. Đêm qua, nửa
giờ sau khi anh về, một bóng đen don
dông cao và gầy khoác chiếc áo tơi cao-
xu dài đến trước cổng anh, mở ra rồi vào.
Hoặc vì đã thông thạo đường lối hay đã
có người chỉ dẫn, cái bóng ấy đi thẳng
đến chỗ cửa sổ này, nhìn thấy anh kiểm
lại số tiền, Cái bóng ấy đợi cho đến khi
anh ngủ say: qua cửa sổ vào trong phòng ».

Báo Khềnh vùng giậy, ra nắn lại cái thanh sắt ở cửa sổ, toan
cãi. Nhưng Cờng đã vội sũa tay bảo anh đừng yên rồi tiếp :

« Trong một thời gian rất ngắn cái bóng ấy mở tủ, lấy hòm két, và
không những thế... rồi mở cửa ra đi. Hấn làm rất nhẹ nhàng và
nhau chóng đến nỗi anh Báo Khềnh của tôi xưa nay vẫn có tiếng
là người thính tai cũng không nghe thấy tiếng động nào. Rồi cái
bóng ấy đi ra đường, sau khi đã cẩn thận khóa cổng lại cho anh,
ung dung như một người đi chơi khuya... »

Báo khềnh vội cướp lời :

« Ủ ! Cho rằng tôi không nghe thấy gì nữa nhưng hấn làm thế nào
mà vào được trong phòng này, nhất là lại vào đằng cửa sổ. Và lại
cẩn cứ vào đâu mà anh có thể chắc chắn được như thế ? »

Cờng rút đồng hồ ra coi rồi nói :

« 7 giờ 45 ! Còn 15 phút : đủ thời giờ. Được rồi ! xin anh theo tôi,
Trước hết ta hãy xem những vết ở trong phòng này đã. Nào, anh
cúi xuống đây ».

Cờng rút kính hiển vi, soi xuống sàn gạch, gần cửa sổ rồi, bỗng
đứng phắt lên, nói lớn :

« Các ông-tướng ấy xéo mờ hết cả cửa mình rồi còn đâu. Nhưng
thôi, chưa hề gì, anh theo tôi ra ngoài này ».

Nói rồi, Cờng dẫn Báo Khềnh vòng ra cửa sổ trước bụi tre đằng ngà :

« Đây rồi, may chưa bị mờ hết. Kính đây, anh nhìn kỹ, Thấy gì không ? »

Báo Khềnh cầm kính soi, thấy ở gần cửa sổ, trong một vòng đường
kính gần 50 phân, lờ mờ có những vết nước khô, khác với mọi chỗ.

« Có vết cát vàng ».

— Phải rồi, vết phù sa ! Nếu không bị xóa mờ, thì ở trong phòng,
anh cũng thấy những vết như thế, nhưng ít hơn. Anh lại đây !

THĂNG-TIẾN 55, JAMBERT -- HANOI

Cường vừa nói vừa kéo Báo Khênh lại sát chần song cửa sổ, chỉ thanh sắt ngang và hỏi :

« Anh có thấy gì khác không ? »

— Có, nó cong trở lên »

— Phải rồi. Mà mới chứ không phải cong đã lâu, vì vết sơn sát còn tươi màu. Như thế đã đủ rồi, giờ anh theo tôi ra đằng cổng sắt ».

Ra tới cổng, Cường chỉ một vết tường sứt ở cạnh cổng, cách mặt đất độ 70 phân và bảo Báo Khênh :

« Đây là vết cuối cùng. Thôi thế đủ rồi, sức tôi không thể thấy hơn được nữa. Bây giờ, tôi có chút việc phải làm ngay. Độ nửa giờ sẽ về. Anh ở nhà đợi tôi và xét xem có thêm điều gì mới, xem như tôi đoán có đúng. Thôi anh ở nhà, đêm giờ rồi, tôi đi... »

Không đợi Báo Khênh kịp hỏi một lời, Cường đã nhảy lên moto, dạn hết sức hơi đi thẳng.

Báo-Khênh, quay vào, vừa đi vừa lắp bắp: « Vết đất phù sa, ở trong phòng ở ngoài phòng, gần cửa sổ, theo hình tròn... , thanh sắt cong... vết sứt ở tường... »

Ngần ấy thứ cứ lần lượt diễn trong trí anh. Anh cẩn thận xem lại các vết cũ, lấy kính hiển-vi soi lại từ trong phòng đến ngoài sân. Anh mang thước ra đo lại vết sứt gần cổng sắt thì thấy dài 4 phân 6 ly, chỗ sâu nhất 4 ly, rõ ràng vết một vật gì vuông và sắc va phải. Anh lại quay lại cửa sổ, nấn lại, nhưng những song sắt vẫn lạnh lùng, cứng nhắc, không dung động tí nào. Còn thanh sắt ngang, bị uốn cong trở lên, anh dùng hết sức đè xuống, cũng không hạ được một ly nào. Tức mình, anh lấy búa nện. Một cái, hai cái, không suy suyển. Anh hết sức bình sinh giáng xuống như mưa... Mất anh như đồ lửa nhìn vào những song sắt.

« A ! », bỗng nhiên, trong lúc nện choang choang, anh vội reo mừng và dừng cán búa.

Vừa lúc ấy chuông điện kêu ran ! Anh vội chạy ra không thấy bóng người nào...
(còn nữa)

Theo các vết tích Cường đã chỉ dẫn cho Báo Khênh, các anh em, chị em xét, xem luận-lý thế nào mà Cường có thể biết rõ được hình dáng, tỷ phục và cách hành động của quân gian.

Trước ngày 16 Août (ngày đưa in số 20) ai gửi thơ về trả lời dùng sẽ nhận được một vật kỷ-niệm của Thăng-Tiến.

NHÀ IN ĐÔNG-TÂY -- HANOI

QUẢN LÝ: TRẦN-VĂN TUYẾN

Yoo ex

Trần Văn Tuyến